

Soutěž krásy

V noci zase chtěla smrt žrát. Uprostřed pokoje ležela mrtvola. Vlnité vlasy po ramena a husté vousy mu rámovaly mužnou tvář. Do stropu hleděly mrtvé modré oči. Na koberci ležela hnědá skleněná dóza s broušeným víkem. V ruce držel drobnou kávovou lžičku. Etiketa říkala vše - kyanid. Doktor ze záchranky vypsál papíry na pitvu a zmizel.

„Kde ho sehnal?“

„Otec dělal kdysi v laboratoři.“ Bratr mrtvého zadržoval smutek.

Mrtvý vypadal klidně, jako by spal. Smrt pracovala pomalu. Barva se mu ztrácela z tváře, ale chlad

ve starém bytě ho udržoval v zachovalém stavu. Pokoj byl obložený knihami v regálech a obyvák byl plný činek. V ložnici měl nakládací lavičku.

„Bratr pořád ležel v knížkách nebo cvičil, asi ho to uklidňovalo,“ pokračoval. Na stole ležely dopisy nadepsané velkým písmem: Pro policii, pro rodinu, pro synovce.

Se mnou byl mladý kolega. Po dopisu šáhl, ale hned jsem ho zarazil.

„Počkej na technika, ať to vyfotí.“

Mrtvý byl schizofrenik. Povoláním strojař. V bytě žil s matkou, a dokud žila, tak se o ni staral. Před třemi měsíci umřela.

„Bral prášky, ale ty ho tlumily. Nějak jsem tušil, že až máti zemře, tak to udělá. Občas o tom mluvil.“

Operační mi zavolal, že si to bere kriminálka. Mladý se kolem sebe rozhlížel.

„Tyhle případy máte často?“

„Ne, tohle jsem ještě neviděl,“ přiznal jsem.

„Ta dóza s kyanidem tu musí být strašně dlouho. Otec v laboratoři skončil v devadesátém čtvrtém.“